

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' είκοσιόν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Ὁκτωβρίου πέμπτ' ἡμέρα,
συγκλονεῖται πάλ' ἡ σφαῖρα.

Χίλια κι' ἐνιακῶσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια κι' ἑβδομήντα δύο καὶ διακόσα,
Τράπεζ' Ἀλβανίας καὶ συμβάντα τόσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ κηθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. Ὁ Βασιληᾶς, ὁ Βασιληᾶς, μὲ τὸν Στρατὸ σιμά του...
ἀκόμη σὲ χρειάζομαι, λέει' στὸ Στράτευμά του.
Ἀκόμη σᾶς χρειάζομαι, πολὺ παθοὶ Κουμπάροι,
ποῦ τὴν ὀδική σας κουμπαριά τὴν ἔχω γιὰ καμάρι

Ἀκόμα μέινετε φρουροὶ
μὲ τὰ σπαθιά' στὸ χέρι...
καὶ τώρα τὶ μᾶς καρτερεῖ
ποῖος τάχατε τὸ ξέρει.

Ἦτο καιρὸς' στὰ σπήτια σας νὰ πᾶτε, παλληκάρια,
μὲ δάφνινα κλωνάρια,
ἦτο καιρὸς μετάλλιον τιμῆς νὰ σᾶς τιμήσῃ
κι' ὕπνος γλυκὸς μ' ἐνείρατα χρυσᾶ νὰ σᾶς κοιμήσῃ.

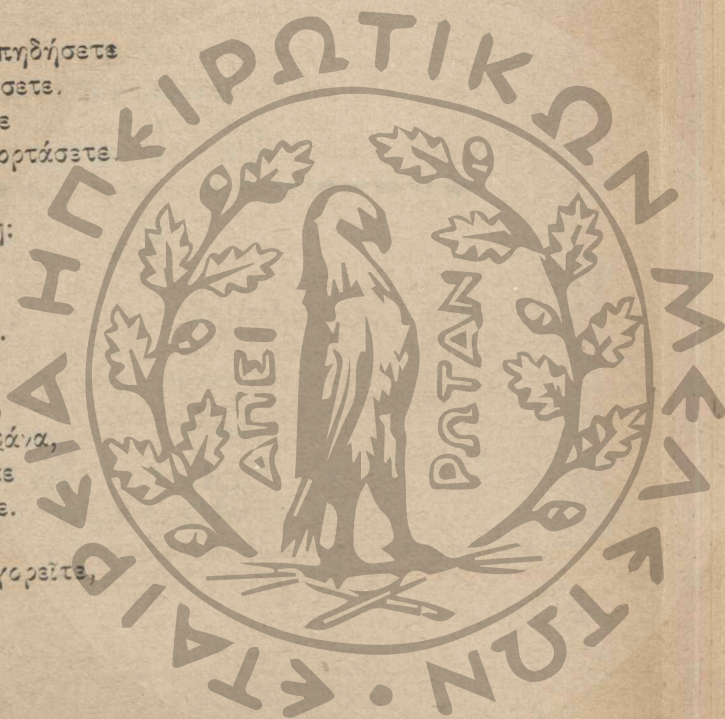
Ἦτο καιρὸς' στὴν ἀγκαλιά
νὰ πέσετε τῆς μάννας,
καὶ μέσα σὲ στοργῆς φιλιὰ
νὰ κρούσετε παιᾶνας.

Ἦτο καιρὸς μὲς' στῆς φωλιαῖς τῆς πρώταις νὰ πηδήσετε
κι' ἐκεῖ τῆς λόγχης τὸν σκοπὸ νὰ γλυκοκελαδήσετε.
Ἦτο καιρὸς ἀπὸ δεινὰ καὶ σεῖς νὰ ξαποστάσετε
καὶ μ' ὄσους λαχταροῦν γιὰ σᾶς τὴν Νίκη νὰ γιορτάσετε

Ἀλλὰ καὶ τὼρ' ἀκούεται κάποια φωνὴ μεγάλη:
φρουρεῖ, καὶ μένη Κουμπαριά,
τῆς γῆς οὐτῆς τὴν Ἀλευθεριά,
ποῦ βάρδαρος ἀντίχριστος τὴν φοβερίζει πάλι.

Ἀκόμη σᾶς χρειάζομαι, ξαναφωνάξ' ἡ Μάννα,
στὸ πόδι μὲ τὴν σάλπιγγα, στὸ πόδι μὲ τὴν δiάννα,
καὶ δίχως ν' ἀποκάμνετε καὶ δίχως ν' ἀπαυδάτε
ἀκόμη σὲ Στρατόπεδα τὴν λόγχῃ τραγουδάτε.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ δὴδ πολέμους, παλληκάρια, γρηγορεῖτε,
στὸ βουνὸ καὶ στὸ λαγκάδι,
μὲ τὸ φῶς, μὲ τὸ σκοτάδι,
τὴν Ἐλευθεριά φρουρεῖτε.

"Επειτ' από δρό πολέμους, έπειτ' από τέτοιο χρόνο,
που φορείτε τὸ χακί,
μὴ κανέναν ἀποστάση, καὶ θαρρεῖτε πάντα μόνο
στὴ δική σας τακτική.

Ξαναπήδα, Λευθεριά,
μέσ' στὴν παλληκαριά,
κι' ἐπερήφανη χαιρέτα
τοῦ Στρατοῦ τὴν μπαγιονέτα.

Φύσα μέσ' στὰ στήθη πάλι
τὴν πνοή σου τὴν θερμή,
δός τους σίδερο κι' ἀτσάλι
καὶ τὴν πρώτη τὴν ὁρμή.

"Επειτ' από δρό πολέμων μακροχρόνιον ἀγῶνα
ἄγγελος χαρᾶς καὶ θάρρους
ξαναπάει στοὺς Κουμπάρους
καλλιστέφανη Κορῶνα.

Δὲν κουράστηκε κι' Ἐκείνη,
τὰ Παλάτια τῆς ἀφίνει
μὲ σπιθόβολη ματιά.

Νάτην νάτην ἡ Κουμπάρα
μὲ τὴν πρώτη τῆς λαχτάρα,
μὲ τὴν πρώτη τῆς φωτιά.

Σὰν καὶ πρὶν φωτοβολεῖ,
στοὺς Κουμπάρους τῆς μιλεῖ,
τοὺς Κουμπάρους τῆς τὸνώνει.

"Οπου πάει κι' ὅπου στέκει
Νίκης γίνεται τουφέκι,
Νίκης γίνεται κανόνι.

Μὴ κανέναν ἀποστάση,
μὰ φρυρεῖτε μέσ' στὰ δάση,
στὸ βουνό, στὴ λαγκαδιά.

Νέο θάρρος, νέα ρώμη,
κι' ὁ Κουμπάρος μας ἀκόμη
μᾶς χρειάζεται, παιδιά.

Β.

Φ. — Τὴν εἶδες, Περικλέτο μου, τὴν εἶδες τὴν Κορῶνα;

Π. — Τὴν εἶδα πάλι, Φασουλῇ,
καὶ τὴν ἀκούω νὰ καλεῖ
τὸ γένος εἰς ἀγῶνα.

Τὴν εἶδα, Φασουλῇ, ξανά
μαχῶν πεδία νὰ περνᾷ
καὶ φῶς νὰ καταυγάζῃ.

Καὶ καλλιστέφανος Στρατὸς
διαθαίνει ἔμπρός τῆς φτερωτὸς
καὶ τὴν ζητωκραυγάζει.

Καὶ παλληκαρία διαλεκτὰ
σὲ σούβλαις ἔφηναν σφαικτὰ
γὰ χάρι τῆς Κουμπάρας.

Εἶδα κι' εὐζώνους λιγεροὺς
νὰ στρώνουν γύρω τῆς χοροὺς
πολεμικῆς ἀντάρας.

Καὶ τραγουδοῦσε Λευθεριάς
κι' ἀθάναταις παλληκαριάς
παλληκαρίσια Μούσα.

Κι' ἐσκίρτα μὲ χοροὺς παιδιῶν
καὶ μ' ἀντιλάλους τραγουδιῶν
μιά γῆ πολυπαθοῦσα.

Λαμπρῶν ἀρμάτων χάλυβες κλαγγάζουν θαρραλεῖ,
κι' ὁ Κορωνάτος ἔλεγε κι' ὁ Κορωνάτος λέει:
Μέσ' στοῦ πολέμου τὴ φωτιά μιὰ κόρη λευκοφόρα
πάλι μᾶς ὁδηγεῖ...
ποῖς πέρσιν νὰ μᾶς τῶλεγε πῶς θὰ περνοῦμε τώρα
Μακεδονίας γῆ.

Ποῖς πέρσιν νὰ μᾶς ἔλεγε, παιδιὰ στεφανωμένα,
πῶς δρό πολέμους θάχωμε μεγάλους καμωμένα,
κι' ἀκόμη σὲ Στρατόπεδα θὰ στήνωνται χοροὶ
κι' ἀκούραστοι κι' ἀτρόμητοι θὰ στέκεσθε φρουροί.

Κέρνα, μεγάλη Κουμπαριά,
τῆς Νίκης τὴν παλληκαριά,
κέρνα νὰ σὲ κερνοῦμε.

Καὶ μέθυσέ μας τὴν ψυχὴ,
καὶ πάλι σὲ σφαιρῶν βροχῇ
γελώντας νὰ περνοῦμε.

Γ.

Φ. — Τρέχει Ρήγας λατρευτὸς
καὶ βαρβάρων συρφετὸς
φεύγει ἔμπρός του σὰν τσακάλι.

Λεβεντιάς φρονηματίζει
καὶ τὸ δειπνο τοῦ φωτίζει
σπερμασέτο σὲ μπουκάλι.

Πάλι μὲ τὸ Στράτευμά σου,
Ρήγα μας ἰδανικέ,
μᾶς ἰδέας φῶς σ' ἐνώνει.

Σικτιρ πάλι, Τουρκαλά,
πού μᾶς βάζεις σὲ μπελά.

Κι' ἔχεις πάλι κάθισμά σου
πετρελαίου τενεκέ
καὶ βαρύδρομο κανόνι.

Πάλι φθάνουν Εὐζωνάκια,
ὁπού πῆγαν χθὲς ἀκόμα
στὰ φτωχὰ των τὰ κονάκια,
καὶ σκιρτᾷ ψυχὴ καὶ σῶμα.

Νέο φρόνημα σκορπᾶνε,
πού ζωὴ θὰ ξανασπείρῃ...
λὲς πῶς τώρα πρωτοπᾶνε
σὲ πολέμου πανηγύρι.

Νάτα πάλι φτερωμένα
στῆς Πατρίδος τὴν λαλιά,
καὶ σὲ λόγχῃ στηριγμένα
τραγουδοῦν τὸν Βασιλῆα.

Νάτα πάλι τὰ φουστάνια
μὲ τὴν πρώτη περηφάνεια,
τρόμος καθενὸς βαρβάρου.

Ἐμπρός, παιδιὰ, καὶ μὴ σὰς μέλη,
ὁ Κουμπάρος μας τὸ θέλει...
ἔλοι ζήτω τοῦ Κουμπάρου.

Νάτα νάτα λιγερά
φθάνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' εἶναι τῶν ματιῶν χαρὰ
φουστὰνὲλ ἀπὸ χακί.

Ποῖς ἀλήθεια, Περικλέτο,
νὰ μᾶς τῶλεγε πῶς φέτο
δρό πολέμους θάχῃ κάνει τοῦτ' ἡ σύγχρονη γενεά,
κι' ἐν τμῇ πολλῇ καὶ δόξῃ
πῶς τὸν Βούλγαρο θὰ διώξῃ
καὶ τὸν Τούρκο τὸν φοβιά;

Ποῖς νὰ τῶλεγε, μαγκούφη,
πῶς θὰ γίνῃ κλωτσοσκοῦφι
τὸ καλπᾶκι καὶ τὸ φέσι,
καὶ στενὴ θάνατον σχέσι;

Ποῖς τότε νὰ μᾶς τῶλεγε, στὰ χρόνια τὰ δυσχεῖμερα
πῶς λίγος θὰ διαβῇ καιρὸς
καὶ κάθε πόθος ἱερὸς
δὲν θάβῃ μόνον χιμαῖρα;

Ποῖς τέτοια θὰ προφήτευε, καὶ τοῦτον τὸν προφήτη
δὲν θὰ τὸν κλέιναμε δετὸ μέσ' στοῦ Δρομοκαίτη;

Πόλεμος διπλὸς, κι' ἐν τούτοις, ὅπως λὲν προφήται τόσαι,
παθάνον καὶ νὰ τριτώσῃ.

Πόλεμος διπλὸς, κι' ἐν τούτοις στέκει σὰν κορμὸς ἐλάτης
κι' ὁ Στρατὸς κι' ὁ Στρατηλάτης.

Πόλεμος διπλός, κι' ἐν τούτοις
γενναιότης περισσή,
κι' ἀνδρειόνεσαι καὶ σὺ
ὁ νωθρότατος τσιφούτης.

Πόλεμος διπλός, κι' ἐν τούτοις κλῶνοι δὲν ἀνθοῦν Ἐλῆας,
καὶ φωνάζει Βασιληάς:
τὸ σπαθί σου, παλληκάρι,
μὴν τὸ κρύψῃς στὸ φικάρι.

Κι' ἐγὼ, καυμένη Περικλῆ, πετῶ μὲ τὴν Κορῶνα
σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.
Καὶ τὴν Εἰρήνην καρτερῶ
καὶ ξίφος ἀκονίζω,
κι' ὅπως τὸν εὖρω τὸν καιρὸ
ἔτσι τὸν ἀρμενίζω.

Κανέννας εἰς τὴν θήκην τὸ ξίφος μὴ βαλέτω,
ἀν δὲ καὶ γιὰ τὸν Ἀμπρο'ρωτῆς, βρὲ Περικλέτο,
σὲ γλέντια τὸν καιρὸ τοῦ τὸν καταδαπανᾷ
καὶ πάει στὸν Πανᾶ
κι' ἀεροκοπανᾷ.

Δ'.

Π. — Χειμῶνας ἔφθασε, σύννεφα, χιόνια,
τᾶνθη σκορπίζουνε κι' ἡ μυρωδιὰς,
κι' ἀκόμη Μάνλιχερ, σπαθιά, κανόνια
ξαναφτερόνουνε παιδιῶν καρδιαῖς.

Χειμῶνας ἦλθε... βοριάς φρενιάζει,
κίτρινα κάτω πέφτουν τὰ φύλλα,
κι' ὅλη τὴν Κτίσι τὴν περονιάζει
νέων πολέμων ἀνατριχίλα.

Χειμῶνας ἦλθε... χαλοῦν φωλιαῖς,
κι' ὁ Κωνσταντῖνος στὸ Στρατευμά του,
κι' ἔξαφνα κρῖνοι καὶ πασχαλιαῖς
μοσχοθελοῦνε στὸ πέρασμά του.

Ἦστὸν Κωνσταντῖνο κράζουν Στρατοί:
μεγάλης Νίκης μεγάλ' ἡ χάρις,
λεβέντης εἶναι σὰν περπατῇ,
λεβέντης εἶναι καὶ καβαλάρης.

Χειμῶνας ἦλθε... μὴ σὰς τρομάξῃ,
κι' ἂν ἡ φεσοῦ μας πέρνῃ φωτιά,
κι' ἂν τῆς Ἀρμάδες προετοιμάξῃ,
δῶστε στὸν Ἀμπρο μία μυτιά.

Χειμῶνας ἦλθε, σκιάζει καὶ Χάρο,
βογγοῦν πελάγη, βογγοῦν στεριαῖς,
ἀλλ' ὁ Στρατὴς μας μὲ τὸν Κουμπάρο
ψυχῆς μᾶς φέρνει καλοκαιριαῖς.

Μουγγρίσματα Ντελῆ Βοριά,
λύνουν τᾶσκιὰ των Αἰόλοι,
καὶ κλαῖνε μὲς στὴ Βουλγαριά
Στρατάρχαι κορυθαῖολοι.

Ὁ Δόκτωρ Δάνεφ ὁ πολλὸς
τῶν Πρώσων τῆς Ἀνατολῆς
ἐχάλασε τὰ πιάνα.

Κι' ἐπαθαν τέτοιο ξαφνικό,
ποῦ φύτεψαν βασιλικὸ
κι' ἐδγήκε μαντζουράνα.

Φ. — Χειμῶνας, τρικυμία,
μπόρα τρομακτική,
συστήνεται καὶ μία
Τράπεζ' Ἀλβανική.

Ὁ δὲ Κιζιμάλ ἐκαῖνος, ποῦ λέγεται καὶ Βλιώρας,
βάζει μὲ πρόσωπ' ἄλλα
κεφάλαια μεγάλα
τρύπια τσαρούχια πρώτης καὶ πλιάτσικα τῆς ὥρας.

Δὲν ἔχει ξαναγίνει στὴ γῆ, στὴν οἰκουμένη,
Τράπεζα σὰν καὶ τούτη
μ' ἐγγυημένα πλούτη
γερά θεμελιωμένη.

Μεγάλ' ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ τοῦ γεγονότος,
πίστις μοναδική,
καὶ τρέχουν βιαστικοὶ
ποῖες φειρισμέναις λιάραις νὰ καταθέσῃ πρώτος.

Καὶ σκούζουν οἱ Φρατέλοι, καὶ σκούζουν οἱ Μαγγάραι
ἄλλος, παιδιὰ, σὲ τούτη νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ,
ποῦ μ' ἐκπεσμὸν μεγάλον ἴσως διαλυθῇ
προτοῦ νὰ συστηθῇ.

Ἐμπρὸς σὲ τέτοια Πάγκα μὲ χάσκον στόμα στάσου,
κι' ἂν θέλῃς ν' ἀσφαλίσῃς καὶ σὺ τὰ χρήματά σου,
τρέξε καὶ βάλτα τώρα
στὴν Τράπεζα τοῦ Βλιώρα.

Κι' ὁ Βλιώρας ξεφωνίζει: γειά σου, κηφηναριό,
στὴν Πάγκα μας ἐλάτε πλιάτσικα νὰ γυρεύετε..
γιὰ ν' ἀλλθῇ κι' ἡ Μπελλένσκη μ' ὅλο τὸ μαγειριὸ
καθεῖς καταλαβαίνει πὺς κατὶ μαγειρεύεται.

Η. Ἀληθῶς αὐτὸς ὁ Βλιώρας
μὲ μιὰ Πάγκα τέτοιας χώρας
ἄξιος παντὸς ἐπαίνου.

Ὅμως δέξου τώρα ἔδω,
γιατὶ δὲν ξεχνᾷς σὲ φύλλο
τὴν κυρία τοῦ Προξένου.